



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **T. K.**, zast. Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2015, č. j. JMK 124856/2015, sp. zn. S-JMK 21229/2015/ODOS/Fö,

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále též „žalovaný“) ze dne 29. 9. 2015, č. j. JMK 124856/2015, sp. zn. S-JMK 21229/2015/ODOS/Fö, bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále též

„správní orgán I. stupně“), ze dne 1. 12. 2014, č. j. ODSČ-43948/14-10, zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ust. § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Uvedeného přestupku se dopustil tím, že řídil vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem. Za přestupek mu byly uloženy podle ust. § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), a v souladu s § 125c odst. 4 písm. c) a odst. 5 zákona o silničním provozu, pokuta v částce 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 11. 12. 2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobce uvedl, že ho žalovaný vyzval k doložení notářsky ověřené plné moci k zastupování zmocněncem panem E. G., který za žalobce odůvodnil odvolání. Žalobce se ovšem tvrdil, že byl správním orgánem I. stupně vyzván k doložení notářsky ověřené plné moci. Žalobce výslovně sdělil, že pan Gross je jeho zmocněncem pro dané řízení a nebyl si vědom, že by zplnomocnění nebylo doloženo. Žalobce dále předložil do správního spisu plnou moc pro pana D. P. s úředně ověřeným podpisem v očekávání, že se pan P. stal novým zmocněncem pro řízení. Avšak žalovaný nezákonně s novým zmocněncem nekomunikoval a do dne podání žaloby mu nedoručil rozhodnutí.

Žalobce považoval úvahy žalovaného, kdy se ten domníval, že se jednalo o účelovou procesní taktiku směřující k mimoprocením cílům, za povrchní, chybné a nezákonné. Právní řád České republiky nestanovuje, že zástupcem obviněného z přestupku musí být jen občan určitého státu s doručovací adresou v ČR. Žalobce proto odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011-81, (veškerá citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), konkrétně na odstavce č. 35 a č. 45 rozhodnutí.

K odůvodnění odvolání zmocněncem žalobce žalovaný nepřihlédl a odůvodněním se nezabýval, čímž postupoval nezákonně v rozporu s § 36 a § 93 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Žalobce rovněž uvedl, že nebyl poučen a nemohl tedy seznat, kdy bude mít správní orgán I. stupně dostatek pokladů a vydá rozhodnutí ve věci. Žalobce se neúčastnil ústního jednání, pročež předpokládal, že mu bude sděleno, že ve věci bylo jednáno a bude mu umožněno vyjádřit se k podkladům ve spisu před vydáním rozhodnutí. Neučiněním tohoto byl žalobce krácen na svých právech. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-248.

Ohledně výše naměřené hladiny alkoholu v krvi žalobce uvedl, že byla správními orgány ignorována judikatura Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudky ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, a ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-96. Žalobce tvrdil, že konzumoval alkoholické nápoje v omezeném množství a velmi dlouhou dobu před

usednutím za volant, přičemž jeho tělo odbourává alkohol v krvi standardně, a proto se domníval, že v době řízení vozidla nemohl být alkohol v jeho krvi přítomen v míře přesahující fyziologickou hladinu. Zavinění tedy nebylo dáno a tím ani odpovědnost za přestupek.

Za pochybení žalobce považoval, že správním orgánem I. stupně nebyly vyslechnuti zasahující policisté a že v době provádění měření přístrojem Dräger u sebe měl mobilní telefon a policisté vysílačky. Nemohl vyloučit ani konzumaci ovocných šťáv a použití ústního spreje, což všechno byly aspekty schopné ovlivnit výsledky měření přístroje.

Žalobce konstatoval, že jeho jednání nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, protože z rozhodnutí nevyplývá, kolik se v daném místě a v danou dobu nacházelo dalších účastníků provozu, kteří mohli být ohroženi či omezeni tím, že žalobce měl mít v krvi hladinu alkoholu ve výši 0,04 a 0,05 promile. Správní orgány se nezabývaly povětrnostními vlivy, stavem vozovky, ani viditelností v daném místě. Povinností správních orgánů dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích je zastavit řízení, pokud je z okolností případu zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu. Materiální stránka přestupku prokázána dle žalobce nebyla.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 11. 2. 2016 vyjádřil nesouhlas s žalobou a považoval obě rozhodnutí správních orgánů za zákonné a správné, protože navrhl, aby byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná. Uvedl, že v odvolacím řízení nepřihlédl k podání zmocněnce pana E. G., neboť ani přes výzvu s poučením nebyla doložena plná moc prokazující zastoupení žalobce uvedeným zmocněncem. Žalobce na tuto výzvu reagoval doložením plné moci pro pana D. P. s doručovací adresou na, téměř identickou s doručovací adresou pana G.

Pan . byl za zmocněnce určen i účastníky řízení v jiných správních řízeních, konkrétně v řízeních pod sp. zn. S-JMK 21229/2015, S-JMK 27079/2015, S-JMK 36144/2015 a S-JMK 15930/2015/ODOS. Postup těchto účastníků řízení byl vždy zcela identický a výzvy se uváděnému zmocněnci nedařilo na doručovací adresu doručit. V předmětném případě byla výzva k doložení plné moci zaslána žalobci i zmocněnci G. I postup žalobce spočívající v zaslání plné moci zmocňující jiného zmocněnce byl podoben jednání účastníků v jiných řízeních. Žalovaný byl proto názoru, že uvedená praktika je účelová a vedoucí k mimoprocesním cílům, následkem čehož nepřiznal tomuto zastoupení právní účinky a doručoval již pouze žalobci. Žalovaný se domníval, že tímto postupem nemohlo dojít ke zkrácení žalobce na jeho právech a že se jednalo o výjimečný postup zmiňovaný Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011-81.

S ohledem na skutečnost, že v řízení nebyla nikdy doložena plná moc opravňující jinou osobu k činění úkonů jménem žalobce, žalovaný byl přesvědčen, že postupoval správně, když k odůvodnění odvolání podaného panem E. G. nepřihlédl.

Za absurdní žalovaný považoval namítané porušení § 36 odst. 3 správního řádu, protože žalobci bylo umožněno právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v rámci ústního projednání přestupku konaného 1. 12. 2014, jehož žalobce byl přítomen.

K otázce zavinění žalovaný uvedl, že byla správním orgánem I. stupně dostatečně odůvodněna, přičemž se s tímto odůvodněním žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil. Dle ust. § 3 a § 4 odst. 1 zákona o přestupcích k naplnění skutkové podstaty postačuje zavinění z nevědomé nedbalosti. Mimo jiné žalovaný podotkl, že z úředního záznamu o kontrole řidiče ze dne 21. 10. 2014, č. j. KRPB-257488-2/PŘ-2014-060264, vyplývalo, že žalobce při jednání s policisty jevil známky požití alkoholu, kdy z jeho dechu byl alkohol cítit. Při ústním jednání dne 1. 12. 2014 žalobce uvedl, že si byl vědom spáchání přestupku a svého jednání litoval.

K výsledkům provedených dechových zkoušek neměl žalobce žádné výhrady, nepožadoval lékařské vyšetření spojené s odběrem krve a výstupy z dechového analyzátoru bez výhrady podepsal. Žalovaný citoval pasáž z Metodiky měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu, pracovní postup Českého metrologického institutu č. 114-MP-C008-08, a podotkl, že postup dle této metodiky byl zachován. Rovněž byl dodržen i metodický pokyn Ministerstva dopravy, č. j. 285/20089-160-OST. V této souvislosti žalovaný ve svém vyjádření na podporu svých tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, a námitky, jenž byly vyřčeny až ve správní žalobě, poukazující na postup policistů v rozporu s návodem k použití přístrojů Dräger považoval za pochybné a účelové.

Žalovaný byl názoru, že materiální stránka jednání žalobce byla zcela přezkoumatelně zdůvodněna, přičemž bylo v rozhodnutích uvedeno, že společenská nebezpečnost byla spatřována v ohrožení bezpečnosti silničního provozu a jeho účastníků a současně v nerespektování pravidel provozu na pozemních komunikacích. Skutečnost, že žalobce svou jízdou nikoho v daný okamžik bezprostředně neohrozil, neznamenal dle žalovaného, že žalobcovým jednáním nebyla naplněna společenská nebezpečnost a že žádný přestupek nebyl spáchán.

Ze správního spisu je zřejmé, že dne 12. 11. 2014 bylo s žalobcem zahájeno řízení ve věci přestupků doručením oznámení ze dne 6. 11. 2014, č. j. ODSČ-43948/14-05, sp. zn. ODSČ-43948/14-KI/PŘ, na základě oznámení přestupku vydaného Městským ředitelstvím policie Brno, oddělením hlídkové služby Brno, č. j. KRPB-257488/PŘ-2014-060264. Z něj vyplývá, že žalobce byl dne 21. 10. 2014 v 00:05 hodin zastaven a kontrolován v Brně v H. u. Byly mu provedeny dvě dechové zkoušky provedené s pětiminutovým časovým odstupem, přičemž první prokázala 0,28 ‰ a druhá 0,29 ‰ alkoholu v dechu. Žalobcem bylo podepsáno jak oznámení přestupku, tak i oba výsledky dechových kontrol. V úředním záznamu ze dne 21. 10. 2014, č. j. KRPB-257488-1/PŘ-2014-060264, který popisuje průběh kontroly žalobce policejní hlídkou, bylo uvedeno, že „[ř]idič po celou dobu kontroly hlídkou jevil známky požití alkoholu nebo jiné návykové látky (zarudlé bělmo, skleněné oči, nervozita)“.

Dále ze správního spisu vyplývá, že se dne 1. 12. 2014 uskutečnilo ve věci před správním orgánem I. stupně ústní jednání, k němuž se žalobce dostavil. Žalobce se k věci vyjádřil následovně: „*Jsem si vědom spáchání přestupku a svého jednání lituji. Jednalo se pouze o zbytkový alkohol, kdy jsem si neuvědomil, že případná dechová zkouška může být s pozitivním výsledkem. Pracuji jako řidič v autodopravě. ŘP je podmínkou výkonu mého*

povolání.“ Dle protokolu o ústním jednání, který byl žalobcem podepsán, bylo žalobci umožněno, aby se v plném rozsahu seznámil se spisovým materiálem.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 18. 12. 2014 blanketní odvolání, v němž uvedl, že bude odůvodněno do 30 dnů. Dne 8. 1. 2015 byla správnímu orgánu I. stupně doručena listina od pana E. G. označená jako odůvodnění odvolání. Správní orgán I. stupně v reakci na tento dokument zaslal žalobci usnesení ze dne 13. 1. 2015, č. j. ODSČ-43948/14-31, jímž mu uložil, aby doložil notářsky ověřenou plnou moc k zastupování panem E. G. V rámci usnesení byl žalobce poučen, že pokud ve stanovené lhůtě notářsky ověřené zplnomocnění nepředloží, tak bude postupováno jako by podání touto osobou nebylo učiněno. Žalobce reagoval zasláním přípisu a plné moci, jíž zmocnil k zastupování pana D. P. Následně správní orgán I. stupně spis předložil odvolacímu správnímu orgánu, žalovanému, k posouzení, jenž odvolání zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Právní posouzení:

Krajský soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s.ř.s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná.**

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Žalobce ve správní žalobě vymezil dva okruhy žalobních námitek, jimiž se zdejší soud postupně zabýval. První se okruh se týkal otázky zastoupení žalobce zmocněncem v odvolacím řízení.

Žalobce předně namítal, že žalovaný nekomunikoval se zmocněncem, kterého ustanovil pro správní řízení a to i přesto, že výslovně správnímu orgánu sdělil, že chce, aby ho pan E. G. zastupoval. Krajský soud se ovšem musel přiklonit k argumentaci, jíž představil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Přestože se postup žalovaného mohl na první pohled zdát nestandardním, ve světle skutkových zjištění, byl odůvodněným a zákonným.

Žalobce podal dne 6. 1. 2015 blanketní odvolání. Doplněním tohoto odvolání dle žalobce měl být dokument ze dne 5. 1. 2015 nadepsaný *Odůvodnění odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, Odboru dopravněsprávních činností ze dne 1.12.2014, sp.zn.: ODSČ-43948/14-KI/PŘ*, který ovšem správnímu orgánu I. stupně nezaslal žalobce, ale pan E. G., bytem, doručovací adresa, který se v tomto podání označil za zástupce žalobce. Avšak k tomuto podání nebyla přiložena plná moc a ani nikdy později ve správním řízení nebylo zmocnění této osoby dodáno. A to i přesto, že správní orgán I. stupně zaslal žalobci usnesení ze dne 13. 1. 2015, jímž žalobci toto uložil. Toto usnesení rovněž

obsahovalo poučení o následcích neuposlechnutí výzvy: „*Ve stanovené lhůtě předloží výše jmenovaný správnímu orgánu notářsky ověřené zplnomocnění k zastupování touto osobou. Pokud tak v daném termínu neučiní, bude postupováno jako by podání touto osobou nebylo učiněno.*“ Požadovaný úkon byl správním orgánem odůvodněn tím, že osoba E. G., nar. neprochází evidencí obyvatel, proto jsou dány vážné pochybnosti o existenci takového zastoupení.

I přes toto poučení žalobce výzvy neuposlechl a správnímu orgánu doručil plnou moc na jiného zmocněnce, nikoliv na pana G. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí jasně vůči této skutečnosti vymezoval, kdy uvedl, že je mu uvedená procesní taktika dobře známá z jiných případů, kdy se uvedený zmocněnce pokoušel správní orgán kontaktovat, leč vždy neúspěšně. Za těchto okolností byl postup žalovaného zákonný a dostatečně odůvodněný.

Krajský soud se v dané otázce opřel mimo jiné i o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011-81:

„Z ustálené judikatury dále vyplývá, že zneužít lze i práv procesních [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2008, sp. zn. 29 Nd 201/2008, publikované pod č. 2/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, www.nssoud.cz, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008-74, publikované pod č. 2099/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 83/96 ze dne 25. 9. 1996 (N 87/6 SbNU 123; 293/1996 Sb.), <http://nalus.usoud.cz>]. Lze tak konstatovat, že zneužito může být rovněž právo na zastoupení; v takovém případě nemusí správní orgán výjimečně účinky zastoupení akceptovat. Vždy však bude nezbytné vycházet z individuálních okolností každého jednotlivého případu.

Správní orgány tedy zásadně musí respektovat právo účastníka řízení na zastoupení. Jedině tehdy, pokud bude spolehlivě doloženo, že v daném konkrétním případě došlo ke zneužití práva na zastoupení, nemusí být takovému zastoupení přiznány účinky. Nutno zdůraznit, že takový postup je ryze výjimečný (ultima ratio); musí mu předcházet aktivita správního orgánu směřující ke zjištění, že právo na zastoupení bylo v individuálním případě skutečně zneužito, že účastník řízení de facto nemá v úmyslu být zastoupen a že zvolením svého zástupce sleduje jiné cíle (oddálit konec řízení, dosáhnout uplynutí prekluzivní lhůty apod.).

Jakkoliv v přestupkovém řízení zákon výslovně nereprobuje zvolení zástupce účastníka řízení ze zahraničí, úvaha v naznačeném smyslu musí být imanentní součástí posouzení specifických okolností udělené plné moci a vztahu účastníka a jeho zmocněnce. Opačný závěr by byl v přímém rozporu s účelem tohoto institutu, jenž primárně má spočívat v komunikaci zmocněnce s účastníkem řízení, v pomoci účastníkovi řízení a k hájení jeho práv.

Je pravdou, že volba zástupce ze vzdálené země, pokud působí, nebo bude působit komunikační problémy mezi zástupcem a správním orgánem, vyvolává pochybnosti o skutečném účelu zastoupení. To může být významným argumentem svědčícím o zneužití práva. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že nelze bez dalšího tvrdit, že zvolení zástupce ze zahraničí vždy představuje zneužití práva na zastoupení. Nepostačí pouhá ničím

nepodložená domněnka žalovaného, že si stěžovatel zvolil zástupce z Kuvajtu s cílem zmařit a paralyzovat probíhající přestupkové řízení. Žalovaný měl dát přinejmenším stěžovateli možnost, aby sám vysvětlil důvody právního zastoupení osobou pobývajícím v Kuvajtu. Jakkoliv takové důvody jsou v případě běžných zastoupení irelevantní, zde mohou vyvrátit z kontextu věci se nabízející závěr, že jediným účelem zastoupení nebyl zájem stěžovatele o ochranu svých subjektivních práv v průběhu správního řízení, ale toliko snaha zpomalit správní řízení. Dříve, než správní orgán přikročil k úvahám o případném zneužití práva, mohl zvážit i věrohodnost plné moci a např. požádat zmocnitele o ověření podpisů na této plné moci.

Pokud správní orgán neakceptoval zastoupení stěžovatele zmocněncem, bylo na něm, aby doložil a v rozhodnutí řádně odůvodnil, že zvolení takového zástupce v daném konkrétním případě je výrazem zneužití práva (přiměřeně srov. shora citovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 643/04). Nelze ovšem a priori bez dalšího tvrdit, že zvolení zástupce ze zahraničí ze své podstaty vždy představuje zneužití práva na zastoupení, jak učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Nepostačí pouhá ničím nepodložená domněnka žalovaného, že si stěžovatel zvolil zástupce z Kuvajtu s cílem zmařit a paralyzovat probíhající přestupkové řízení.“

Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že v daném případě jsou dány důvody pro výjimečný postup, jak bylo uvedeno v citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Důvody přistoupení k tomuto postupu byly dostatečně žalovaným specifikovány, proto soud shledal dotčené žalobní námitky nedůvodnými. Ze stejného důvodu soud posoudil jako nedůvodnou i žalobcovu námitku, že se žalovaný choval v rozporu se zákonem, konkrétně žalobcem tvrzenými § 36 a 93 správního řádu, když nepřihlédl k doplnění odvolání ze dne 5. 1. 2015.

Ve své správní žalobě, s odkazem na ust. § 36 odst. 3 správního řádu, žalobce namítal, že nemohl seznat, kdy přesně nastane okamžik, kdy bude mít správní orgán I. stupně dostatek podkladů k rozhodnutí a kdy toto rozhodnutí bude vydáno. Žalobce uvedl, že se neúčastnil ústního jednání, a tak důvodně předpokládal, že mu bude alespoň sděleno, že ve věci bylo jednání a bude mu umožněno se vyjádřit k podkladům ve spisu před vydáním rozhodnutí.

Zdejší soud tuto námitku shledává absolutně nedůvodnou. Jak již bylo uvedeno, ve správním spise se nachází listina ze dne 6. 11. 2014 nadepsaná *Oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a předvolání k ústnímu projednání přestupku*. Mimo zahájení správního řízení správní orgán I. stupně tímto předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 1. 12. 2014 a poučil dle ust. § 59, § 74 odst. 1, § 62, § 63, § 60, § 36, § 33, § 38, § 52, § 82 odst. 4, § 73 a § 16 odst. 3 správního řádu. Přestože žalobce v žalobě tvrdil, že se ústního jednání neúčastnil, protokol o ústním jednání ze dne 1. 12. 2014 tvrdí opak. Z protokolu vyplývá, že bylo žalobci umožněno se seznámit v plném rozsahu se spisovým materiálem, podstatou obvinění. Po řádném poučení o právech a povinnostech účastníka řízení žalobce měl výslovně prohlásit, že mu byly správním orgánem I. stupně dostatečně vysvětleny jeho práva a povinnosti, že poučení v plném rozsahu porozuměl a nežádá dalšího objasnění. Dále k projednávání věci žalobce uvedl: „*Jsem si vědom spáchání přestupku a svého jednání lituji. Jednalo se o zbytkový alkohol, kdy jsem si neuvědomil, že případná dechová zkouška může být s pozitivním výsledkem. Pracuji jako řidič v autodopravě. ŘP je podmínkou výkonu mého*

povolání.“ Žalobce na dotaz správního orgánu uvedl, že nenavrhuje další důkazy, a tak byly provedeny důkazy listinami obsaženými ve spisu. Žalobce byl rovněž poučen dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, poté správní orgán I. stupně uzavřel projednání a přistoupil k vydání rozhodnutí. Protokol o ústním jednání byl podepsán jak referentem správního orgánu, tak i žalobcem. S ohledem na obsah správního spisu tedy není pochyb, že žalobce měl možnost vyjádřit se k podkladům ve spisu před vydáním rozhodnutí, tedy jeho procesní práva byla zachována.

Druhý okruh žalobních námitek se týkal samotné naměřené hladiny alkoholu při policejní kontrole a naplnění materiální stránky přestupku jako takového. Žalobce uvedl, že správními orgány byly ignorovány rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, a ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-96. Uváděl, že výsledky dechových zkoušek mohly být ovlivněny mnoha faktory a proto měli být vyslechnuti i zasahující policisté. Zdůraznil také, že mu byly naměřeny velice nízké hodnoty alkoholu: 0,04 a 0,05 promile. Žalobce se domníval, že v předmětné věci chybělo zavinění a odpovědnost za přestupek. Dále poznamenal, že jiní účastníci provozu nebyli jeho jednáním ohroženi ani omezeni, policisté se nezabývali viditelností a jinými faktory na silnici.

Krajský soud i tento okruh námitek musel shledat nedůvodným. Žalobcův odkaz na rozsudky Nejvyššího správního soudu se jeví v jeho neprospěch, nikoliv prospěch. Zdejší soud cituje rozsudek ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78:

„Nejvyšší správní soud především připomíná, že v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Prokáže-li správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Pokud krajský soud operoval s pojmem tzv. fyziologické hladiny alkoholu v krvi, je třeba zdůraznit, že pro posouzení viny ze spáchání přestupku musí být vyloučeno, že je zjištění konkrétní hladiny alkoholu v těle obviněného důsledkem jiné okolnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, č. 2063/2010 Sb. NSS).

(...)

Předchází-li orgány veřejné moci do jisté míry obraně obviněných prostřednictvím argumentů souvisejících s tzv. fyziologickou hladinou tím, že za prokazatelné ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje považují pouze hodnoty vyšší než 0,20 g/kg alkoholu v krvi, je jejich chování vedeno pochopitelnou snahou o zefektivnění výkonu veřejné moci (přestože se může jevit problematickým z hlediska zásady legality, která se uplatní i ve správním trestání). Z takového postupu však není možno bez dalšího dovodit, že se postih daného přestupku fakticky uplatní až od „nemarginální“ hranice alkoholu v krvi, resp. že této hladině se přibližující hodnoty, jako je 0,24 g/kg v posuzované věci, zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje.“

Z citovaného rozhodnutí jasně vyplývá, že pokud i po odečtení tzv. fyziologické hladiny, vychází kladná hodnota co do výše alkoholu v krvi, kvůli principu nulové tolerance není možné říci, že vzhledem k tomu, že se jednalo o marginální hladinu alkoholu, jak uvádí žalobce, tak nebyla naplněna skutková podstata přestupku. K tomuto hodnocení zdejší soud

přistoupil i s ohledem na námitky žalobce týkající se tvrzených jiných příčin výše hladiny alkoholu. Tyto ovšem soud považoval za ryze účelové a to především s odkazem na již citované vyjádření žalobce na ústním jednání před správním orgánem I. stupně, kdy sám tvrdil, že se jednalo o zbytkový alkohol. Stejně tak soud vzal v potaz, že žalobce neměl k výsledkům provedených dechových zkoušek žádné výhrady, nepožadoval lékařské vyšetření spojené s odběrem krve a výstupy z dechového analyzátoru bez výhrady podepsal, jak rovněž vyplývá ze správního spisu. Krajský soud se plně ztotožnil s názorem žalovaného.

Zaviněním se v zákoně o přestupcích zabývají paragrafy 3 a 4, dle nichž k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. A dále, že přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel a) chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem nebo b) věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Jednáním se rozumí i opomenutí takového konání, k němuž byl pachatel podle okolností a svých osobních poměrů povinen.

Stejný postoj jako žalovaný zdejší soud zachoval i v otázce materiální stránky přestupku. Jak vyplývá z ust. § 3 a § 4 zákona o přestupcích k naplnění skutkové podstaty postačuje zavinění z nevědomé nedbalosti. Soud tedy nemá pochyb o tom, že v předmětném případě došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku včetně jeho materiální stránky. Souladně se žalovaným soud poukazuje na úřední záznam o kontrole řidiče ze dne 21. 10. 2014, č. j. KRPB-257488-2/PŘ-2014-060264, v němž je zaznamenáno, že žalobce při jednání s policisty jevil známky požití alkoholu a z jeho dechu byl alkohol cítit. Opětovně soud poukazuje i na vyjádření žalobce z ústního jednání ze dne 1. 12. 2014, že si byl vědom spáchání přestupku a svého jednání litoval.

Ve světle výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalovaný se nedopustil pochybení v právním hodnocení zkoumání odpovědnosti žalobce za popisovaný přestupek, který naplňoval formální znaky přestupku a rovněž jím byl porušen nebo ohrožen zájem společnosti do té míry, že byl naplněn i materiální znak přestupku.

Krajský soud v Brně tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, a proto zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný správní orgán, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nepožadoval.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 31. března 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová